

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa D.M.
przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 listopada 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 10 lutego 2020 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2025 (dwa tysiące dwadzieścia pięć) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. wyrokiem z dnia 10 lutego 2020 r., wydanym na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną M. Sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 1 kwietnia 2019 r., zmienił ten wyrok w punkcie 3 podpunkcie g w ten sposób, że kwotę 4341 zł zasądził od pozwanej na rzecz powoda D.M. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 sierpnia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty za miesiąc lipiec 2011 r., a w pozostałym zakresie powództwo

oddalił oraz w oddalił apelację pozostałej części i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwana M. Sp. z o.o. w W. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 lutego 2020 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 80 zdanie pierwsze k.p. i art. 151¹ § 1-3 k.p. w związku z art. 29 § 1 pkt 3 k.p., a także naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: art. 382 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 k.p.c. i w związku z art. 205¹² § 2 k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia. Wyjaśniła też, że wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Dodała, że gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zdaniem skarżącej, w odniesieniu do niniejszej sprawy pominięcie dowodów z umów stron i nieuwzględnienie wniosków o przeprowadzenie pełnego dowodu z opinii biegłej jest uchybieniem oczywistym, stanowiącym naruszenie przez Sąd prawa materialnego i przepisów postępowania, to jest art. 80 zdanie pierwsze k.p. i

art. 151¹ § 1 - 3 k.p. w związku z art. 29 § 1 pkt 3 k.p., art. 382 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 k.p.c. i w związku z art. 205¹² § 2 k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. W ocenie skarżącej, uchybienia te miały oczywisty wpływ na wynik sprawy, bo gdyby dowody te zostały uwzględnione i przeprowadzone, wynik procesu byłby radykalnie odmienny, okazałoby się bowiem, że wypłacone powodowi wynagrodzenia za pracę w ustawowym czasie pracy i w godzinach nadliczbowych, przekraczałyby znacznie wynagrodzenia należne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Zdaniem Sądu Najwyższego, choć skarżąca prawidłowo określa kryteria, które powinien spełniać wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w którym jako przesłanka przedsądu zostaje powołana oczywista zasadność skargi, to jednak oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek nie spełnia tych kryteriów,

gdyż nie towarzyszy mu, wymagany wszak, wywód o charakterze jurydycznym, który potwierdzałby, że zaskarżone orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, rozumianego jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Ta część uzasadnienia wniosku niestety jest bowiem wyjątkowo lakoniczna i ogranicza się w zasadzie do ponownego przytoczenia przepisów prawa materialnego i procesowego powołanych w podstawach zaskarżenia oraz do stwierdzenia, że ich naruszenie polegało na „pominięciu dowodów z umów stron oraz nieuwzględnieniu wniosków przeprowadzenie pełnego dowodu z opinii biegłej”.

Tymczasem, jak wynika jednoznacznie z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, Sąd drugiej instancji wcale nie pominął treści łączącej strony umowy o pracę, jednakże uznał ją za nieprzydatną (niemiarodajną), ponieważ na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego ustalił, że określone w tej umowie wynagrodzenie nie odzwierciedlało przyjętej między stronami praktyki, zgodnie z którą wynagrodzenie za pracę było faktycznie ustalane na zasadach obowiązujących w zakładzie pracy w L. na terenie Niemiec. Ustalenie to, jak pokreślił Sąd drugiej instancji, sprawiało z kolei, że wyliczenie wynagrodzenia z tytułu nadgodzin na podstawie wynagrodzenia określonego w umowie o pracę (3193 zł) było zbędne, gdyż miałoby jedynie poglądowy charakter. Wymaga natomiast podkreślenia, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd *meriti* są wynikiem swobodnej oceny dowodów dokonywanej na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., jest z kolei związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznej ocenie i tak musiałby uwzględnić owe ustalenia przy rozpatrywaniu powołanych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego, którego przepisy stanowiły właściwą podstawę prawną rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżąca nie wykazała potrzeby poddania jej skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, orzekł jak w sentencji postanowienia.